

ELIN INGER RASMUSSEN

Offentliggjort d. [13. februar 2017](#)

Elin Inger Rasmussen blev født i 1950 på Stiftelsen i Aarhus og boede på Tage-Hansens Gade i sin barndom. Der kunne være lidt trangt i den 2½-værelses med forældre og tre søstre — og pengene var tit små, men humøret var højt, og det blev blandt andet til realeksamen og kontoruddannelse på Godsbanegården. Elin er nu aktiv pensionist og bor i Løgten med sin mand gennem 46 år.

Interviewet af Kurt Storgaard, 31.8.2016.

HVIS DU FØRST LIGE VIL SIGE, HVAD DU HEDDER

Jeg hedder Elin Inger Rasmussen. Rasmussen har jeg giftet mig til.

HVAD VAR DIT PIGENAVN?

Det var Justesen.

OG HVORNÅR ER DU FØDT.

Jeg er født den 10. April 1950.

OG HVORHENNE ER DU FØDT.

På Stiftelsen i Aarhus.

JA, DU FORTALTE MIG JO LIGE FØR, AT DU VAR VOKSET OP PÅ TAGE-HANSENS GADE.

Ja, min far og mor boede jo ude i Frederiksparken. Rigtig lækker ny ting med vaskemaskine, bad og altan og sådan noget. Og så fordi min far ... han havde det job der. Han var pølsemænd, og det var jo om aftenen. Og så skulle han gennem skoven, og det var i krigens tid, og han ville helst ikke have den lange arbejdstid. Så var det at de byttede lejlighed og kom ind til noget med bad i kælderen, og hvad ved jeg. Så det har vi jo været vant til igennem alle de år. Og da flytter min far og mor ind 1.7.1951. Jeg var så et år, og min mor føder min lillesøster dagen efter.

DAGEN EFTER I VAR FLYTTET IND.

Ja, så da var naboen jo allerede på hjælpekurs med hensyn til at passe mig, fordi jeg havde jo yderligere to storesøstre; en fra 1944 og så en fra 1947. Vi var fire piger.

O.K.

Ja, den ene er desværre død her i 2011. Det var min største storesøster. Jamen jeg kan kun sige, at jeg faktisk var meget syg, fra da jeg var et par år.

VAR DU MEGET SYG.

Ja, det var sådan noget med at jeg kunne være ude en dag eller to og lege, og så begyndte jeg at skrante og få feber, og så kom jeg ind. Så lå jeg nok en uge, og så holdt min mor mig inde én dag for at få mig feberfri. Så kunne jeg komme ud igen.

Sådan kørte det faktisk til jeg var syv år. Og det havde noget at gøre med, at jeg fik fjernet polypper og mandler, men de mandler der, dem ville de ikke tage, så derfor tog det så lang tid.

Så jeg var sådan en rigtig pyldergøj. Så hver gang jeg havde ... hvad skal man sige, en børnesygdom, så var jeg ekstra, ekstra syg. Men de andre, de fejlede ikke noget på den måde.

MEN VAR DET FØLGESYGDOMME DET DER MED POLYPPERNE ELLER ...

Nej altså jeg fik fjernet mine polypper, men det hjalp ikke og det var stadigvæk sådan, at jeg kunne være oppe nogle dage og så syg igen. Så jeg har ligget meget i sengen, kan man sige. Været meget inde.

JA OG DENGANG SKULLE MAN JO LIGGE I SENGEN, NÅR MAN VAR SYG, IKKE.

Jo jo, men så der i 1. klasse kom jeg på hospitalet. Der måtte jeg så ligge i en måned, inden de kunne fjerne mandlerne, fordi jeg havde også pande- og kæbehulebetændelse.

Man skulle jo være rask inden, men jeg var jo ikke rask, vel, på grund af dét. Så det er lidt sjovt fordi at min lillesøster, hun var meget udadvendt, og hun var altid ude at lege og så videre. Men så som lidt større når vi skulle på ferie — vi fik jo de der gratis togbilletter og kunne komme med. Vi havde familie i Kolding og ja også min mormor og morfar. De boede i Rønne. Så ville hun aldrig afsted; hun havde mavepine. Men mig, der havde så meget hjemme, jeg synes det kunne være dejligt at komme ud på ferie. Så det er sådan en sjov sammenblanding, vi havde der, hvor hun ellers var den udadvendte, ikke også.

OG DER VAR KUN ET ÅR IMELLEM JER.

Ja 15 måneder.

MEN HVIS DU HAR VÆRET SÅ MEGET SYG, SÅ MÅ HUN OGSÅ NÆSTEN HAVE OVERHALET DIG I UDVIKLING. ALTSÅ DU MÅ HAVE VÆRET SAT LIDT TILBAGE I STARTEN.

Jeg er den højeste pige af os alle.

NÅ DET ER DU.

Jeg tror, det er fordi jeg har ligget så meget ned i sengen — tihhi

DET ER GODT AT LIGGE NED.

Nej, jeg ved det ikke. Jeg er 180, min lillesøster er ikke så høj. De andre er under 170.

Nej, men vi legede. Der var mange børn der inde dengang. Altså, der var altid nogle at lege med.

Vi legede selvfølgelig med marmorkugler. Sandkasse var der også.

Jeg husker også, at vi legede ovre på bunkeren ovre på Ringgaden. Der kom politiet engang. Så fik vi skældud. Det var jo sjovt.

NEJ DER MÅTTE MAN IKKE VÆRE.

Nej, men der var jo ikke så meget trafik dengang, vel.

NEJ. LEGEDE I ALTID UDE.

Ja, men vi har også leget inde, fordi vi legede jo også med dukker, men vi var meget ude, når vejret var godt.

Vi har også været rigtig meget ovre i Botanisk Have. Altså alt det der parkunderholdning, det har vi set fra dag et.

VAR DEN ALLEREDE STARTET DER. ALTSÅ NU ER VI JO JÆVNALDRENDE. SÅ JEG KAN OGSÅ GODT HUSKE PARKUNDERHOLDNINGEN.

Ja jeg tror det var i gang der. Det tør jeg ikke sige. Nu skal vi nok hen midt i 50'erne. Men vi gik jo sammen med fru Thorsen og hendes to børn. Og så gik vi jo så derover og så parkunderholdning og havde madpakker med og sådan noget. Det var rigtig hyggeligt.

Så nogle gange blev man der jo om aftenen, da man var blevet ældre. Det var en rigtig, rigtig god ting.

DU SAGDE AT DIN FAR HAVDE EN PØLSEVOGN.

Jamen han var sådan set udlært. Han skulle til at udlæres som gørtler. Gørtler, ja, det ved jeg fra min mor.

Men så begyndte han at kaste blod op, og så blev han kommis.

Men da han fik tilbud om at afløse ved pølsevognene, da blev han altså bare. Fordi det var lige ham at stå og snakke med folk

VAR HAN GOD TIL AT SNAKKE MED FOLK.

Ja, det var han.

JA SÅ VAR DET JO ET GODT JOB.

Ja man kan også sige, for dengang han ... altså, de ville jo have fjernet pølsevognen nede ved Lille Torv i sin tid. Det må jo have været i 70'erne.

ALTSÅ DET VAR DER HAN STOD FØRST.

Det var der han stod sidst.

DET VAR DER HAN STOD SIDST.

Ja, for der var Handelsbanken jo, og de gad jo ikke have sådan en pølsevogn stående. Den skæmmede jo. Det er der, der er H&M idag.

JA.

Min far havde jo været tillidsmand i 20 år, så han kæmpede jo for, at den skulle blive der, samtidig med så at alle de handlende i Vestergade og Guldsmedgade; de skrev jo ind.

Jeg tror der var, altså vi har stadigvæk de der underskrifter, der var rigtig mange. Så han spædede jo sådan set til, ham Bager, der var i Handelsbanken, til at lave den der fine en, der er dernede. Den der runde. Den stod min far så kun i et år. Så blev han syg. Han var jo lige godt 60. Og når du overskred de 120 dage. Han var ellers aldrig syg, og han gik aldrig til læge. Men havde nok talt forkert, for ellers tror jeg, han var gået på arbejde.

SÅ SIGER DU, AT HAN FIK BANKEN TIL AT VÆRE MED TIL AT FINANSIERE.

Ja, banken var med til at finansiere.

SÅDAN SÅ DE FIK EN FLOT VOGN TIL AT STÅ FORAN DERES HUS. OKAY, DET VIDSTE JEG IKKE.

Ja og der har da også været en guldkuppel.

EN GULDKUPPEL, DET VIDSTE JEG IKKE.

Nej en kobberkuppel. Det fortalte Nicolai faktisk. Og så siger han så: "Den er der ikke mere, for den blev stjålet hele tiden".

Og de havde jo ikke råd til at — og det er en historie han har fortalt mig. Det er lidt sjovt.

HVOR VAR DET DIN FAR HAVDE PØLSEVOGN, FØR HAN KOM PÅ LILLE TORV.

Han startede jo henne ved Vennelyst, og det var der han mødte min mor.

ALTSÅ VED VENNELYST PARKEN.

Ja der var jo underholdning i Høegh Guldbergs Gade.

NÅ VAR DER DET.

Ja det var der. Det var jo i 40'erne.

JA JA. OG SÅ VAR DER EN PØLSEVOGN DERNEDE I BUNDEN.

Ja, men der var sådan ligesom en, du kan faktisk se, næsten i bunden, hvor den har været. Der i bunden hvor Randersvej bliver til Nørregade.

Der stod han — ja jeg ved ikke hvor mange år, men i hvert fald så kom han hen på det der hed Trekanten henne i Nørregade.

Det kan jeg da huske. De skulle køre deres vogn i remise eller garage. Det var henne i Graven lige overfor hvor Tandlægeklinikken ligger.

VAR DER REMISE I GRAVEN.

Ja, inde ved noget der hed Metalmøller.

NEJ DET VIDSTE JEG IKKE. NÅ.

Og der er faktisk en keramiker, der bor inde i gården. Men ikke dernede hvor de havde remise. Jeg ved det faktisk ikke, jeg tror nu nok, de kaldte det garage.

JA DET GJORDE DE JO NOK.

Somme tider fik vi lov til at være i pølsevognen, når han kørte hjem.

Så kom vi så oppe fra min farmor. Hun boede oppe i Sjællandsgade i den første afdeling, hvor der var ludere og lommetyve.

Så når vi kom der oppe fra, var vi jo nødt til nogle gange at gå midt på gaden. Vi turde jo ikke andet. Så det var ikke lige den mest spændende del.

HVOR MANGE PØLSEVOGNE BLEV PARKERET DERNEDE. SÅDAN CIRKA. HAR DU ET INDTRYK AF DET.

Ja ... det tror jeg var en seks-otte stykker.

SÅ KOM DE TRÆKKENDE MED DEM.

Ja om aftenen når de var færdige. Det gjorde de.

DET HAR DA VÆRET HÅRDT AT TRÆKKE SÅDAN EN DENGANG. JA. HVAD MED DIN MOR. HUN VAR VEL DERHJEMME, IKKE.

Ja hun var sådan set hjemmeløbende. Men hun har altid haft nogle småjobs, og vi har også hjulpet til.

Hun har faktisk arbejdet dernede over Handelsbanken. Der var der et stort revisionsfirma, hvor vi hjalp hende med at gøre rent først. Og så blev hun også lidt kantinedame.

Men ellers har hun altid haft noget, det har hun, hvor vi sådan har hjulpet til. Afhængigt af størrelsen af os.

DIN STØRSTE SØSTER VAR SÅ SYV ÅR ÆLDRE.

Og hun har gået med mælk. Altså vi har gået med mælk, især hende. Med mælk og de der store, du ved, isblokke. Og gået med aviser. Det har vi også gjort, men ikke så meget som hun gjorde.

KAN DU HUSKE, HVILKE JOBS DU SELV HAR HAFT.

Jamen det kan jeg. Jeg har også gået med mælk. Det var også i de blokke og så lidt i Viborggården.

Så gik jeg med aviser og blade. Det var så som lidt større. Jeg ved ikke, om jeg har været teenager. Men jeg gik med aviser og blade fra den kiosk der ligger ovre på Amtssygehuset. Hvor jeg så gik og skulle spørge, om de skulle have noget. For der var jo ikke kiosk eller noget dengang. Så gik jeg med et stativ på hjul. Ja, ja.

DET VAR IKKE EN TASKE OVER SKULDEREN.

Nej, nej det var sådan en lidt vognagtig. Jeg kan såmænd knap nok huske, hvor de stod, og hvad de kunne købe.

NÅ DET VAR SÅDAN EN.

Ja.

KAN DU HUSKE HVOR GAMMEL DU VAR, DA DU FIK DIT FØRSTE JOB.

Men altså, jeg vil jo tro, jeg har været 10-11 år, men jeg kan ikke lægge hovedet på blokken, fordi det skete jo også, at vi gik med vores søster, så det er sådan lidt blandet. Men vi gik ikke så meget, som hun gjorde.

SÅ DET ER LIDT BLANDET.

Hun gik blandt andet også med aviser, hvor hun skulle gå ned i Den gamle By. Der boede der jo en nede — ham antikvaren. Jeg kan ikke huske, hvad han hed. Ham før Kjærsgaard.

Hun skulle gå helt ned i Den gamle By med aviser. Der var jo skidemørkt der og alt muligt om vinteren.

Sådan noget har jeg ikke turdet. Altså, men det var hun lige glad med. Det havde min far og mor ikke fået mig til.

Men jeg har gjort rent nede på en kaffebar nede i Vestergade. Den er der selvfølgelig ikke mere.

NÅ MENS DU VAR BARN.

Nej, det er så som ung.

Og så arbejdede jeg også på et advokatkontor over konditoriet nede på Clemensbro. Der gjorde jeg også rent. Men det har nok været som omkring 15-årig.

Men ellers har vi jo altid hjulpet vores mor med det, når hun har været ude at gøre rent.

JA DET SAGDE DU. GJORDE I GERNE DET. KAN DU HUSKE DET, ELLER VAR DET EN SUR PLIGT ELLER ...

Jeg syntes ikke, det var en sur pligt, fordi vi hjalp jo vores mor. Så var hun jo hurtigere færdig og så videre. Så, nej, det synes jeg ikke. Det var bare noget man skulle.

JA DET VAR DET JO. DU SKULLE OGSÅ HJÆLPE TIL DERHJEMME, IKKE.

Jo, alt det vi ryddede op, ikke. Efter seks mennesker i en 2 ½-værelses.

BOEDE I EN 2 ½-VÆRELSES.

Ja det gjorde vi.

SÅ I FIRE PIGER DELTE VÆRELSE.

Nej, ja. På et tidspunkt havde vi soveværelset, hvor min far og mor også var. Der var så også dobbelte køjesenge.

Og der har jeg sådan en lidt træls historie, men jeg synes den skal med alligevel. Min søster, jeg har nok været sådan syv-otte år, hun kom jo i lære sådan omkring 15-16 år.

Hun var faktisk udlært maler. Og så hun havde jo råd til at købe tyggegummi og sådan noget.

Jeg har altid været vild med tyggegummi. Og så om aftenen, når hun så kom i seng, så satte hun den sådan på sengeenden. Så næste dag skulle jeg så have et stykke tyggegummi. Så det der var mest lyst, det vidste jeg var mest frisk. Så tog jeg så det, og det kunne jeg bruge en hel dag. Det betød ikke noget at der ikke var smag, vel.

NEJ. BARE DU KUNNE TYGGE PÅ DET.

Ja, ja. Men altså, der var ikke mange penge at gøre med. Det var der ikke. Helt sikkert.

Altså det der med at gå til dans som mange gjorde, det havde vi ikke råd til. Det sparede jeg selv op til, engang jeg var 16, hvor vi så gik, jeg tror, nede hos Ringgård en sæson. Hvor vi lærte sådan lige det mest basale. Det var sådan set rigtig godt.

VED DU SELV, HVORDAN DIN FAR BLEV AFLØNNET SOM PØLSEMAND. FIK HAN AF SALGET. EN PROCENTDEL AF SALGET.

Ja når han kom hjem om aftenen. Jeg har tit gjort hans taske op, rigtig tit.

DET VAR SPÆNDENDE, VAR DET IKKE. SIDDE OG STABLE 10-ØRER.

Jo det var det. Især i starten.

Men han fik af hver solgt pølse et beløb. Så hvis han gav noget væk, for eksempel hvis vi var dernede, så skulle han selv betale de pølser, vi fik. Men han fik kun af det, han havde solgt.

SÅ HVIS DER VAR MØGDÅRLIGT VEJR, OG DER IKKE KOM NOGEN, SÅ TJENTE HAN INGENTING.

Nej. Han tjente ikke ret meget. Så de kunne se faktisk hver dag, hvad de havde. Og så engang imellem så fik de de brød, som bare skulle smides væk. De kom over på Park Allé.

DE SKULLE BARE SMIDES VÆK.

Ja. Jamen så lavede min mor tvebakker af dem inde i ovnen, og så har vi selvfølgelig fået tvebakker og mælk og sådan noget. Det var der mange der fik dengang.

JA DET VAR DER. I FIK VEL FORRET HVER DAG.

Nej det gjorde vi ikke.

NÅ DET GJORDE I IKKE. DET KENDER JEG BARE FRA MANGE FAMILIER, HVOR DET VAR MEGET ALMINDELIGT, AT MAN LIGE FIK SÅDAN EN FORRET; SØDSUPPE, KÆRNEMÆLKSUPPE ELLER SÅDAN ET ELLER ANDET.

Nej vi fik sådan noget der hed griskærnevælling med stegt flæsk. Men det var retten.

Men jeg ved min mand, hans forældre var nok 10 år ældre, de fik to retter mad. Og faktisk da vi flyttede sammen min mand og jeg, da lavede jeg også to retter, for jeg kan godt lide at få grød. Men altså det holder på et tidspunkt. Der skal også tid til det, ikke også.

Men det har vi aldrig fået.

Og de vidste jo, hvad de havde i pungen, hvis der kom nogle. Og hvis de lånte så var det af byttepengene. Jeg tror faktisk, at det var min fars egne byttepenge. Jamen så havde han jo ikke noget at gøre med, vel.

DET VAR BARSKE VILKÅR.

Ja. Det var det. Men det var jo også derfor vi skulle ud og hjælpe til, ikke. Sådan var det.

JA OG DET VAR OGSÅ DERFOR DIN MOR VAR NØDT TIL AT TAGE LIDT SMÅJOBS.

Ja, ja. Men helt sikkert.

MÅTTE DU UNDVÆRE MEGET SOM BARN, SYNES DU — SÅDAN I FORHOLD TIL DEM DU GIK I SKOLE MED. ELLER HAVDE DE EGENTLIG DE SAMME VILKÅR SOM DIG.

Jeg tror, de fleste havde de samme vilkår. Det tror jeg faktisk.

Det er lidt sjovt. Vi gik i Møllevangskolen og stuen i nummer 33, dem inde ved siden af; fru Thorsen, som jeg snakkede om, hun havde to piger. Den ene gik nede i pigeskolen nede i Christiansgade.

Og fordi vi var flyttet ude fra Frederiksparken, så var min storesøster kommet til at gå i Møllevangskolen. Derfor kom vi i Møllevangskolen, for der var ikke ret mange syd for.

JAMEN DET VAR OGSÅ EN FANTASTISK SKOLE, VAR DET IKKE.

Jamen der var ikke ret mange af os, der var der, fordi de skulle gå i skel på en eller anden måde.

Der var det der hed Pipkvarteret. Og de kom mest deroppe fra. Så i min klasse tror jeg, vi var to. Vi blev så tre, der gik nede fra os.

MEN DER VAR DA LANGT NED TIL CHRISTIANSGADE OPPE FRA JER.

Ja, men der må have været mange børn, der har skullet deles ud. Og de havnede så til sidst på Frydensbjerg Skolen.

Og så var der en, der havde haft nogle ældre søskende, som var på alder med mig. Jeg ved ikke, hvor de har gået i skole, de ældre. Men de har i hvert fald ikke gået på Møllevangskolen, for den var jo ny.

De har nok gået ude på Læssøegade, fordi hun gik på Læssøegades Skole. Og det var bare indenfor vores lille, hvor der var fire.

DER ER RIGTIG LANGT TIL LÆSSØEGADE.

Ja, men der gik hun i alle årene. Det gjorde hun.

Og så kom der så en ekstra, der boede en ovre i Viborggården, men hun kom så i vores klasse, fordi hendes kusine var der også. Men ellers var der ikke ret mange derfra.

Og det var jo faktisk den største skole dengang, Møllevangskolen.

JA. DER VAR VIST OVER 1000 ELEVER PÅ ET TIDSPUNKT.

Ja, men jeg synes sådan set det har været en rigtig, rigtig god skole.

DU KUNNE GODT LIDE AT GÅ I SKOLE.

Ja det kunne jeg.

Altså den første klasse, jeg ved ikke om det var det sidste halve år, jeg ikke var der, men jeg fik da lektier for; regnestykker og sådan noget, som jeg lavede oppe på hospitalet. Det var fint nok.

Jeg synes, det var en god skole. Også fordi at der var meget musik. Der var jo både et orkester + der var et lille kor og et større kor. Og nu ved jeg, at man kunne gå til blokfløjte. Jeg ved ikke, om man kunne gå til ret meget mere, men det kunne man nok godt, fordi de havde i hvert fald også et orkester. Men jeg kan da huske, at jeg gik i det lille kor, og så kom jeg så også op i det store kor. Jeg går stadig væk i kor.

NÅ GØR DU.

Ja, det gør jeg.

SÅ DET HAR DU FÅET NOGET UD AF.

Det må man sige ja til. Altså det lille kor ved jeg ikke om det gik til 5. klasse, eller hvad det gjorde, men så var der jo en der hedder Peter Pedersen, en lærer som kom ud på Rundhøjskolen.

DET VAR HAM DER STARTEDE BIGBAND SENERE, IKKE.

Nej.

NÅ, DET VAR IKKE HAM. JEG KAN BARE HUSKE, AT HAN HED PETER PEDERSEN.

Ja det er rigtigt. Men ham her, han kom til at stå for Rundhøjskolen ... hvad hedder det.

BLEV HAN SKOLEINSPEKTØR.

Ja. Og det blev han ude på Rundhøjskolen.

Der skabte han også et kor ude. Men altså det kor der. Jeg tror jeg har sunget i alle Aarhus' kirker + nogle udenfor. I det store kor der med ham. Vi var virkelig rundt. Vi sang også for kongen.

HOLD DA OP.

Ja, ja

HVOR GJORDE I DET HENNE.

Det gjorde vi oppe på Universitetet. Og så fik vi indspillet to plader. Det var meget dengang.

JA DET VAR DA HELT VILDT.

Vi vandt også Danmarkskonkurrencen "Fra kyst til kyst". Han var rigtig dygtig. Helt sikkert. Han kunne noget.

HVOR STORT VAR SÅDAN ET KOR.

Jeg tror vi har været 30. Og blandt andre Lars Hannibal var med en overgang som en af de få drenge.

NÅ.

Han var med i nogle år også.

JEG ER IKKE RIGTIG MED PÅ, HVEM LARS HANNIBAL ER.

Jo, det var jo ham der blev gift med Michaela Petri, og som også spiller lut?? Og er rigtig dygtig til det. Sådan lidt sjovt.

JA, ALTSÅ VAR HAN LÆRER DER.

Nej, han var lidt yngre end mig. Et år yngre, tror jeg. Han sang også i kor dengang. Det var nok inden han fik en anden stemme der.

JA, JA DET VAR DET NOK. HVAD KUNNE DU ELLERS GODT LIDE VED SKOLEN. HVAD VAR DINE YNDLINGSFAG. DET VAR MÅSKE MUSIK.

Nej, det var det ikke. Jeg kunne godt lide regning, og jeg kunne sådan set også lide fysik.

FYSIK.

Ja, jeg syntes det var interessant. Sådan noget som dansk, det var også godt nok indtil vi skulle skrive stil, så blokerede jeg totalt. Der var jeg ikke lige. At skulle sidde der.

JA HVOR DU SELV SKULLE FINDE PÅ.

Ja, det var noget frygteligt noget. Det var simpelthen en slibesten for mig.

NÅ DET VAR DET.

Ja det var det. Alt andet end lige det.

JA. HAR DU GÅET PÅ ANDRE SKOLER END MØLLEVANGSSKOLEN.

Nej. Vi blev jo delt i 6. eller 7. Vi blev delt i 7., tror jeg.

I BLEV DELT AD TO GANGE. I BLEV DELT EFTER 5. OG EFTER 7.

Ja det gjorde vi så. Og vi blev delt i A og B. Og jeg kom i B. Og så kom vi senere i realen. Hvor jeg så kom ud, da jeg var 17. Altså jeg har gået i skole i 10 år.

JA DU GIK SYV ÅR I SKOLEN OG SÅ TRE ÅR I REALAFDELINGEN.

Ja.

B; DET BETØD BOGLIG, OG A BETØD ALMEN. OG DER GIK MAN TO ÅR, IKKE. OG SÅ KOM DU I REALEN.

Ja. I flere år gik jeg til svømning på Vorrevangsskolen (tog trambus linje 3). Jeg gik også i ungdomsskole, hvor jeg lærte at sy jakke og bukser. Derefter syede jeg alt fra frakke, kjole, buksedragter med videre — selvfølgelig med god hjælp fra min mor.

OG DU BOEDE I TAGE-HANSENS GADE HELE DIN BARNDOM.

Ja min mor er jo først flyttet her for tre år siden, fordi de renoverede. Så kom hun ned i en anden blok.

ELLERS HAR HUN BOET I DIN GAMLE LEJLIGHED.

Hold da op. Så det er først for tre år siden, hun har fået bad, eget bad.

MEN DET ER 60 ÅR HUN HAR BOET DER SÅ.

Ja. Det er meget.

HAR DE FØRST FÅET EGET BAD NU.

Ja, der var jo bad i kælderen.

JAMEN HAR DER VÆRET DET HELT OP I 2000 OG NOGET.

Altid, yes.

HOLD DA OP.

Indtil der blev renoveret. Hun får faktisk penthouse-lejligheden. En rigtig lækker en med stor tagterrasse. Alle har jo altan.

Vi har jo boet i stuen, og så valgte hun så at komme op på 3. sal. Det er der hvor tørrelofterne havde været. Så hun skulle jo sådan set betale et nyt indskud, men hun elsker den lejlighed.

ER HENDES BEN GODE NOK TIL AT KOMME DEROP.

Jamen der er jo elevator. Det er bagved, der hvor kælderskakterne var, der har de lavet elevator til de mindre lejligheder. Men ellers er opgangen det samme, men hun har jo ligesom sin egen kolonihave deroppe, fordi hun havde jo kolonihave til hun var 87.

NÅ, HVOR HAVDE HUN KOLONIHAVE.

Ved Marienlystvej. Helt derovre bagved Helligåndskirken og alt det der.

NÅ JA, DER LIGGER JO KOLONIHAVER LIGE PÅ DEN ANDEN SIDE AF RINGGADEN.

Ja, det er rigtigt. Fordi min søster, hende der nu ikke er her mere, havde den sammen med hende og så videre.

Og så flytter hun til Øer, og min far han dør også. Og så overtager hun den mere eller mindre. Den har hun fået fire præmier for. Så hun er rigtig god til det der. Det var lidt ærgerligt, for da hun blev interviewet, blev hun spurgt, hvad hun kunne tænke sig at være. Og det var selvfølgelig gartner. Men lige der da havde hun glemt det. Men hun er sgu frisk. Hun husker næsten bedre, end vi andre gør.

ER DET RIGTIGT.

Ja.

SEJT. JA.

Fordi hun sagde ... jeg sagde nemlig til hende her i går: "Hvad skal jeg sige, skal jeg sige at jeg har gået i kor". Så siger hun så: "Ja da, jamen jeg var da så stolt", sagde hun så til mig. Dengang du gik, i gik som kor nede på Hotel Royal som Lucia, "og du var jo Lucia", siger hun så. Det var jo os, der var konfirmeret. Vi havde jo de hvide kjoler.

DET KUNNE DU IKKE SELV HUSKE.

Nej, jeg havde glemt det. Totalt glemt det. Så siger hun: "Jamen jeg var så stolt". Jamen, du var da ikke med, var du. Nej, men derfor var jeg det alligevel, sagde hun så.

GIK I NEDE PÅ HOTEL ROYAL.

Jamen der må have været et eller andet arrangement, hvor vi så har gået nede.

ALTSÅ I HOTELGANGENE ELLER ...

Nej, jeg tror det var inde hvor, jeg har nok kun været der den ene gang, det var inde i restauranten hvor vi gik.

DER ER EN MEGET FLOT RESTAURANT DÉR.

Ja. Hvor jeg så, måske fordi jeg var høj, var valgt til Lucia. Der var jeg jo også lidt mere lyshåret.

JA DET VAR DU VEL.

Jo, det kunne hun huske. Vi var mange steder med Peter Pedersen. Helt vildt mange steder.

SÅ DET HAR FAKTISK FYLDT MEGET I DIN BEVIDSTHED.

Ja, det har det.

DU VAR EN DEL AF ET KOR.

Ja fordi det giver en noget. Det giver noget socialt. Man bliver glad. Du synger jo ikke, hvis du er ked af det, vel, eller også bliver du glad.

Så jeg går da stadigvæk i kor.

MEN HAR DU GJORT DET HELE TIDEN, ELLER ER DET NOGET DU HAR GENOPTAGET.

Altså, jeg vil sige. Jeg møder jo min mand der i 1970. Og så et lille års tid efter der er der en ... jeg kan lige sige, at jeg ville gerne have været laborant. Og det var meget svært at få en læreplads. Og så siger min far, at du skal altså bare søge. Du er nødt til at søge rundt omkring. Det var ikke fordi at jeg ikke lavede noget, men der gjorde jeg så rent, da jeg kom ud af skolen.

Jeg havde også lovet at at passe en, hvad skal man sige, nu siger jeg en lægesekretær for en øjenlæge, vi kendte, som var sekretær dernede. Jeg kan ikke huske, hvad han hed. Det var nede på Store Torv et sted.

Og så siger min far, at du er jo nødt til at søge noget, for du skal have noget. Og så sagde han. "Så søg ind til DSB". Det gjorde jeg jo så. Og så fik jeg faktisk en læreplads dernede på Godsterminalen i oktober 1967. Og den var jeg nødt til at tage.

SÅ DA VAR DU 17 ÅR.

Ja, og jeg gik af i 2010, så jeg har været der i over 43 år.

MEN HVAD SKULLE DU LAVE DERNEDE.

Jamen, jeg var jo på kontoret. Der var jo masser af fragtbreve og forsendelser, altså ankomster også. Det var jo en stor terminal dengang.

Men der gik ikke ret lang tid. Jeg syntes det var dejligt at være dernede. Jeg kunne godt lide det. Altså du havde kontakt med kunderne, der kom ind. Både ankomst og afsendelse. Jeg syntes det var et dejligt miljø dernede. De var søde og rare.

HVOR LÅ DET HENNE.

Godset. Det ved du da godt. Godsbanen.

ALTSÅ DEN DER HEDDER GODSBANEN. DET VAR DERNEDE.

Ja.

FLOT BYGNING FOR ØVRIGT.

Ja. Der sad vi inde i den første.

ALTSÅ UD TIL SKOVGÅRDSDSGADE DER.

Ja altså, det var gangen. Og vinduerne var ud til den anden side.
Men så nedlagde de il-godset; det var der noget der hed dengang.
Så fordi jeg var en af de yngste, kom jeg op på banegården. Så var jeg så i noget
der hed Telekontoret, hvor han stod for noget af godsafviklingen.
Altså han styrede sådan set selve banegården. Han hed hovedvagten.

HVEM GJORDE DET.

Jamen det var jo så en af dem, der havde været der i hundrede år, ikke også.
Men jeg sad så på kontoret, og vi skulle så sende telegrammer og sådan noget
forskelligt. Jeg har aldrig været på billetkontoret.
Men jeg savnede jo dem dernede. Så på et tidspunkt kom vi heldigvis derned
efter et stykke tid.
Det her var i 1967.
Så møder jeg min mand i 1970.

MØDTE DU HAM PÅ ARBEJDE.

Nej. Han er godt nok udlært ved DSB, men det er ikke noget, jeg kender noget
til. Det var lidt sjovt. Han er udlært ved DSB. Han fik en læreplads nede på
Centralværkstedet og er udlært maskinarbejder.
Så alle dernede spurgte: "Hvem er din far". Han havde ingen far dernede. Og det
spurgte de også mig om dengang: "Hvordan er du kommet ind". Og det anede
jeg jo ikke noget om.

FORDI MAN KOM KUN IND, HVIS MAN HAVDE NOGET FAMILIE, DER VAR ANSAT I FORVEJEN.

Ja, lige præcis.

NÅ OK.

Men det er der vel ikke noget at sige til fordi så vidste de jo, hvad de forskellige
stod for. Sådan har det vel nok også været i de store firmaer, ikke.
Jamen, ja.

Men min mand, han var der ikke andet end sin læretid. Så kunne han sådan set
ikke holde ud at være der mere. Så skulle han ud og prøve noget nyt.
Nej, men så var der en dernede. Han boede oppe ved noget der hed Gunnerup
Mose syd for Assentoft. Han sagde: "Der er et lille hus, der hører til en gård oppe
i Drastrup, Gl. Drastrup. Var det ikke noget for jer". Og det kostede jo 50.000, og
det var mange penge.
Og så tog vi så derop. Så købte vi det. Og i den ene ende var der for eksempel
brosten. Der havde de haft en ged. Så vi gik jo i gang med at finde en masse
bjælker frem, og vi syntes jo det var fantastisk. Så vi lagde rigtig mange timer i
det der og kørte stadigvæk frem og tilbage til Aarhus. Og vi havde forskellige
tider at møde på.

HVORDAN KOM I FREM OG TILBAGE.

Jamen, vi havde jo en bil.

Jeg var jo så på Godsterminalen og skulle møde klokken halv seks. Og Polle skulle møde klokken 7; da var han oppe på Terma.

Jamen så lå han hjemme ved min mor og sov på en sofa, eller også — men det var lidt besværligt. Så på et tidspunkt flytter vi sådan set op til Randers og er der fra 1974, lad os så sige, de næste 10 år frem.

DER BOR I OPPE I RANDERS.

Ja, vi bor oppe i Drastrup.

Ham der skaffede os huset byttede vi med. Hvor vi fik hans nedlagte landejendom, og så solgte han vores hus. Så vi flyttede så til sidst ud i Romalt i et helt nyt hus. Fordi der var fem gårde og ingen at lege med, og vi havde fået et barn i mellemtiden.

Men på et tidspunkt ville vi så godt tilbage til Aarhus igen. Og de nedlægger godsterminalen i Randers. Da bliver mange af godsterminalerne nedlagt. Så kommer jeg ned til rutebilerne.

JAMEN ARBEJDEDE DU PÅ GODSTERMINALEN I RANDERS PÅ DET TIDSPUNKT.

Ja. Der kommer jeg op i 1974. Jeg søger plads deroppe og kommer derom i 1974 og sidder faktisk i reklamationen.

Men så ni måneder efter vi er blevet gift, får vi jo en datter. Så vil jeg gerne på halv tid. Så var jeg faktisk på halv tid i 10 år.

Men de nedlægger godsterminalen, og så kommer jeg til rutebilerne i Aarhus der i i 1984, og så blev vi enige om, at hvis vi skulle flytte efter det også — min mand kunne jo godt finde noget arbejde, så skulle det være til Aarhus.

Vi kommer så tilbage til Aarhus i 1985. Der tager jeg så i kor igen. Men ellers har jeg ikke været det. For der var ikke rigtig noget i Randers. Nej, jeg syntes ikke der var noget i Randers. Og siden da har jeg sådan set sunget i kor.

HVOR FLYTTEDE I HEN, DA I KOM TILBAGE TIL AARHUS.

Vi flyttede på Skelagervej helt nede i bunden, hvor den ender blindt oppe ved Skejby Centret. Der boede vi så i et — ja som min man siger: "Hvis du fik overbalance, så faldt du ind på naboens grund". Han trivedes ikke der, det gjorde han ikke.

Og så var det så at vi kom herud. Vi havde også en søn, der gerne ville.

SÅ FLYTTEDE I HER TIL LØGTEN DERFRA.

Ja i 1995. Det var jeg sådan set lidt ked af.

VAR DU KED AF DET.

Ja fordi jeg var, ikke ked af det på den måde, for jeg havde et kvarter til mit arbejde. Jeg var så kommet ned til lokomotivførerne i mellemtiden.

I 1987, da jeg søgte arbejde. Jeg havde fået heldagsarbejde derefter nede på rutebilerne. Jeg trivedes ikke dernede.

Så søgte jeg så ned til lokomotivførerne. Og der blev jeg så, til jeg gik af i 2010. Og det har jeg ikke fortrudt et sekund.

AT DU KOM DERNED, ELLER AT DU STOPPEDE.

Nej, at jeg kom derned. Det var stedet.

DET VAR DET.

Ja, det var det. Det var alletiders.

Jeg kan godt lide den, hvad kan man sige, den ping pong jeg har haft med chaufførerne; altså både lastbilchaufførerne, rutebilchaufførerne og så var det så lokomotivførerne.

Der har jeg så siddet som tjenesteforbidler. Jeg har også været med til, ikke at uddanne dem, men at sende dem til uddannelse — og det havde jeg til 2010. Så der var jeg nede i 23 år.

JA OKAY. SÅ DU HAR EGENTLIG ARBEJDET EN DEL FORSKELLIGE STEDER, SELVOM DU HAR VÆRET INDEN FOR DSB HELE TIDEN.

Ja, det har jeg. En lille kort overgang var jeg også inde i pladsbestillingen, da man sad og stregede ud inde ved DSB, men det var ikke ret lang tid.

SAD OG STREGEDE UD.

Ja du ved, når man skulle bestille. Pladsbestilling var jo ikke sådan noget digitalt noget. Der havde man jo sådan nogle, hvad skal man sige, skitser over pladserne. Så skulle man sidde og strege ud, når de var bestilt.

NÅ, NÅR DE HAVDE SOLGT PLADSBILLETEN, SÅ SKULLE DE STREGES UD.

Ja. Der sad jeg en kort tid. Så jeg har sådan set prøvet en del, men det bedste sted, det har været nede ved lokomotivførerne.

NÅ DET VAR DET. HVORFOR STOPPEDE DU SÅ. DU VAR JO KUN 60 ÅR, DA DU STOPPEDE.

Jamen det var da fordi min mand syntes, at jeg skulle komme hjem til ham.

HAN VAR HJEMME.

Ja.

NÅ OKAY. HAN GAD IKKE AT GÅ ALENE.

Nej, han havde gået hjemme i fem år i hvert fald. Og så var han jo 65, og så syntes han da, at jeg skulle komme hjem til ham. Og jeg må da sige; jeg har aldrig været ked af mit arbejde, men jeg har heller ikke savnet det.

NEJ, NÅ DET HAR DU IKKE.

Nej, fra dag 0 af.

Der skete også det, at min søster fik konstateret kræft.

Jeg gik af den 1.11.2010. Og sidst i november fik hun konstateret kræft, og hun var væk den 1. februar. Og min svoger døde faktisk den 31.1. også.

Så går der ikke så lang tid før min datter får en diskusprolaps. Og hun havde fået en bette. Som jeg så har passet en hel del. Hvor hun så blev opereret og så videre.

Altså, det første år fløj bare afsted. Så jeg havde jo sådan set ikke tid til det, men jeg har ikke savnet det. Kollegerne hygger jeg med, når jeg snakker med dem og sådan noget.

JA, JA.

Og jeg ses da stadigvæk med ... vi har sådan en tøseklub. Nu har vi nok 12 år, det er 12. år vi er på eller 13. år, og det er rigtig hyggeligt. For det er både lokomotivfører og kontorpersonale, fordi der var jo egentlig ikke så mange kvinder dernede på kontoret dengang. Det var mest mænd. Men jeg har altid været glad for det.

SÅ HAR DU JO BOET I AARHUS I MANGE ÅR, VÆRET VÆK FRA AARHUS OG KOMMET TILBAGE. HVAD TÆNKER DU OM DEN UDVIKLING, DER HAR VÆRET I AARHUS. DU KOMMER JO IKKE SÅ MEGET INDE I AARHUS MERE, VEL.

Jo, vi var lige derinde hele dagen i går i ni timer.

NÅ, NÅ. HVAD TÆNKER DU OM DEN UDVIKLING, DER SÅDAN HAR VÆRET.

Jeg synes, det er fantastisk. Nu skal du tænke på, at da vi var børn, havde min far og mor en have oppe i Hasle på Kalendervej. Det ligger der længere oppe end Hasle Torv.

ALTSÅ JERES KOLONIHAVE.

Ja, det var en have min far og mor havde overtaget fra min farfar og farmor, eller købt.

Vi går jo forbi Frydenlund, der hvor Fakta ligger i dag.

Der var jo marker, tulipanmarker. Altså man har jo været vidne til en hel sindssyg vild byudvikling.

Jeg synes da det er fantastisk at følge med i alt det, der sker. Jeg synes det liv der, at der sker noget, at der bygges. Jeg synes det er ... jamen, energi. Jeg synes, det er fantastisk.

JAMEN JEG ER MEGET ENIG.

Jeg synes det er en dejlig by, og den bevarer det gamle stadigvæk og jeg synes, at mange af tingene er lavet på en rigtig fin måde. Også der hvor de har revet huse ned og bygget op igen. Hvor man tænker: Det er sgu flot lavet. Blandt andet for eksempel dernede i bunden af Randersvej, dernede ad hvor min far stod, der er der bygget sådan et højt hus, hvor man tænker: Det er jo svært at bygge det rigtige, så det ser rigtigt ud, ikke, men jeg synes, at det er fantastisk at komme hen til et sted.

Jamen jeg ved da godt, de graver her og der, men det er da fyldt med energi— der sker da noget. Jeg synes, det er rigtig godt. Jeg kan godt lide Aarhus. Det er min by. Det er helt sikkert.

HVEM VIL DU GIVE ÆREN FOR UDVIKLINGEN. NU MÅ MAN SIGE, AT DET ER SOCIALDEMOKRATERNE I LANGT DE FLESTE ÅR.

Jamen det ved jeg ikke, om jeg har, altså. Det kan vel både være dem, som er med til at bevare de gamle huse og renovere dem. Det kan være mange bygmestre, og det kan være mange små, som har gjort en forskel. Og så ved det at folk også er blevet. Så er der også skabt noget mere dynamik.

NEJ, DET VAR SIKKERT OGSÅ ET DUMT SPØRGSMÅL. SAVNER DU DE GAMLE DAGE.

Nu siger du gamle dage.

JA DET VAR DENGANG, DU VAR BARN.

Nej, det gør jeg ikke.

ER DER NOGET I DET, DU TÆNKER; DET VILLE VÆRE GODT, HVIS VI HAVDE DET SÅDAN NU OM DAGE.

Nej. men jeg synes der er så mange aktiviteter rundt omkring som ...
Altså nu sådan noget som Mindeparken; alt det der gymnastikting, der er lavet derude. Folk, de løber rundt omkring, og jeg synes sådan set at der er ligeså meget liv, selvom der er de der parcelhushække og sådan noget, men hvis folk vil, kan de gå til rigtig mange ting. Og det behøver ikke at være dyrt.
Nu har jeg været nede efter bibliotekets bog, de har der hvert forår og efterår, men så pløjer jeg da det igennem, for jeg skal se, hvad jeg skal til, for jeg er nysgerrig. Det har jeg altid fået at vide.

JA. DET ER EN GOD EGENSKAB.

Ja, det har jeg fået stukket i næsen mange gange. Og så ser jeg alle de ting, og så siger jeg, at der skal jeg, og det vil jeg også. Og jeg synes simpelthen der er så mange ting, og det behøver ikke at koste helt vild meget. Du skal bare selv lette rumpen. Ikke.

JA.

Og nu har vi boet her siden 1995. Og når man ikke har børn, der går i skole. Vores dreng blev faktisk udlært, inden han blev 20. Han ville være mekaniker.

Når man går til og fra arbejde, så lærer man ikke nogen at kende her i området, vel.

Det er jo mange gange det i skolen, forældrene og så videre. Det kan jeg jo se og så med vores, da de voksede op.

Og så her, da jeg er gået af, har de så lavet noget, der hedder "Ud af røret#" indenfor kommunen for at få, hvad skal man sige, folk ud af husene, så de kan lave deres eget netværk og så videre.

Men jeg har jo ikke kendt ret mange herude. Selvfølgelig kender vi naboen derinde, men derinde bor der jo nok, det ved jeg ikke, nok syv forskellige unge mennesker, og det er jo altid på skift, ikke. Og man kender selvfølgelig også genboen. Men det er jo begrænset. Vi kan jo ikke lave en fest her på Grenåvej vel. Vejfest, det er jo lidt svært

JA, DET MÅ MAN SIGE.

Nej, men så har de så lavet det, hvor man kan gå hen på Lokalcentret og lave gymnastik og filosofi, etik og yoga. Jamen der er alt, maling. Så der går jeg hen.

Jeg føler lidt, at jeg går på fritidshjem, hvis man kan det. Fordi jeg hygger mig med det. Og det er jo så også det at man skal selv ud af hytten, ikke. Det er man jo nødt til.

Og det er jeg gået til en del år, det der. Min mand siger, at jeg aldrig er hjemme. Så siger jeg: "Nej, men jeg hygger mig med det, jeg går til". Men så har jeg så gabt over lidt for meget, hvor jeg også gik til filosofi. Jeg synes, det er ligesom en by i Rusland for mig. Det har jeg jo aldrig hørt om. Det lærer man jo ikke om i skolen, vel. Så det år jeg gik til det, jamen det gav mig noget.

Men jeg har jo også min mor. Og jeg har også børnebørn, så har jeg også en mand.

GÅR HAN IKKE TIL NOGET. ER DET KUN DIG, DER ER UDE AF HUSET.

Altså sidste år, der har de lavet nogle kvindegrupper derhenne der foruden. Men så har de også lavet nogle mandegrupper. Så siger jeg at "Du kunne sgu da godt gå derhen". For han sidder aldrig ned. Det gør han ikke. Han har også et værksted på 150 m² der.

150 M².

Ja, han hygger sig med det. Det gør han. Det er ikke sådan at han sidder her og aldrig går ud; vi er aldrig i stuen undtagen om aftenen faktisk.

JAMEN UNDSKYLD, HVAD LAYER HAN PÅ SÅDAN ET KÆMPE VÆRKSTED.

Jamen, han laver alt muligt, altså.

Da vi overtog det for eksempel, der havde de lavet ligkistehåndtag, så der var masser af stave dernede. Og der var også nogle ligkistehåndtag. Vi troede så, at vi kunne sælge dem, men de var så gået af mode. Men bortset fra det, så laver han noget af de der stave, hylde og han har blandt andet også lavet den der ramme til det billede, der hænger deroppe. Dem har han lavet flere af. Han laver alt, vil jeg sige. Det gør han.

JAMEN SÅ ER DET GODT, AT HAN HAR ET STORT VÆRKSTED.

Jamen, derfor vil jeg jo godt lige have skubbet ham lidt ud. Så sagde jeg, at han nu godt kunne gå derhen, men det vidste han nu ikke. Men jeg fik ham så overtalt, og det var jeg rigtig glad for. Men det var så ikke noget. Men han er da kommet til at spille billard derhenne. Og det er han rigtig glad for.

DET VAR DA ALTID NOGET.

Ja, og det gør han så hver onsdag. Altså fordi man hygger sig herhjemme, så har man også godt af at komme ud og lige ...

J,A OG MØDE NOGLE ANDRE MENNESKER.

Ja, lige præcis. Som sagt; jeg går jo til noget tre gange om ugen derhenne. Min lillesøster er også lige blevet pensionist. Og jeg har også en, der bor nede i Horsens. Og så er der jo det løse, man også har. Altså, jeg skal også helst hen til min mor en gang om ugen.

OPFATTER DU DIG SELV OM EN AARHUSIANER. JEG MENER, DU BOR JO IKKE EN GANG I AARHUS.

Ja, det gør jeg.

JAMEN DU BOR JO IKKE I AARHUS — OG HAR IKKE GJORT DET I LANG TID.

Det har jeg jo gjort de første 20 år af mit liv.

OG DET ER DET, DER BETYDER NOGET

Altså jamen, jeg synes, at Aarhus; det er min by. Jeg synes, der foregår så mange ting.

Det kan også være at der gør det i Randers, men Aarhus dækker mit behov, det må jeg sige.

ER DER NOGET, DU SAVNER. ER DER NOGET DU SYNES DER VILLE GØRE AARHUS ENDNU BEDRE, ELLER ER DET SIMPELTHEN DEN PERFEKTE BY, VI SNAKKER OM HER.

Jeg kan ikke sige, at jeg mangler lige noget. Det kan jeg ikke.

Altså jeg synes, at sådan noget som Aarhus Festuge, det er jo et godt koncept. Der kan jeg da huske, at jeg var med min far og mor, der har jeg da været 17 år. Jamen da gik vi da ned i byen, og jeg tror da også, vi havde en kasse øl med. Vi var en hel del.

EN TRÆKASSE.

Ja, og hvor vi så hyggede os hele vejen ned, og så endte vi nede ved Tonika nede på Klostersvej, hvor vi dansede rundt og sådan noget. Så det havde været rigtig godt.

SÅ DU KAN FAKTISK HUSKE FESTUGEN FRA DIN UNGDOM.

Ja, det kan jeg. Hvor vi havnede dernede, og hvor vi også gik langs Strøget. Jamen da var min far og mor med, det var de.

TAGER I STADIG IND TIL FESTUGEN.

Jamen, vi var der i går.

NÅ VAR DET DERFOR, DU VAR I AARHUS I GÅR.

Ja,

MEN TONIKAS RØDE BYGNING FINDES VEL IKKE MERE.

Nej. Men de spiller ikke det samme sted. Jeg tror egentlig, de spiller nede på Folkestedet.

Ja, der er mange ting, jeg gerne vil, men man må jo også lige prioritere lidt. Vi gik faktisk med på den der Tour de Flæskehal i går.

DET VED JEG IKKE, HVAD ER.

Nå, men det er sådan en tur nede ved Flæskehallen, kender du ikke den.

NEJ, DET TROR JEG IKKE, JEG GØR.

Nede for enden af Jægergårdsgade, nede ved Kohalen.

NÅ DEN. JO, JO.

Det er da utrolig alt det liv der er dernede. Jamen, det må da være fantastisk, hvis man ellers er kreativ, og så være sådan et sted. Du møder alle forskellige. Og så havde de så lavet en — det tog halvanden time i hvert fald, vandring der rundt.

ALTSÅ RUNDT I DET GAMLE SLAGTEHALSOMRÅDE.

Ja, dernede i saltkælderen, hvor de nu kunne komme ind, for der var også nogle. Jeg ved ikke hvor mange vi var, 20-25. Jeg kunne høre, at mange af dem havde arbejdet dernede. Og det var tre læredrenge, der fortalte om det, men det var da sådan en fantastisk tur. Det er ikke fordi jeg har tilknytning til det, men jeg ved jo, det har været der, og synes det kunne være sjovt at komme ned og se det. Men alle de forskellige keramikere, tøjdesignere, malere ... jamen altmuligt.

DE HOLDER TIL DERNEDE.

Ja. Det må være fedt. Det er jo Aarhus Kommune, der lejer det ud. Og så får man jo historien om, hvorfor det blev der. Og det fungerer stadigvæk. Der er 45 ansat i slagtehuset.

BLIVER DER STADIGVÆK SLAGTET DERNEDE.

Ja, det gør der.

DET VAR JEG SLET IKKE KLAR OVER.

Nej, det var jeg heller ikke. Det er jo stort. Det lå længere bagved. Der var vi ikke henne.

Og så var vi jo lige inde på Kohalen. Vi skulle lige ind og se, for den har vi nemlig ikke været inde på. Vi har truet med det.

FIK I EN GOD FROKOST.

Nej, vi nåede at få en rød pølse.

HVIS JEG LIGE PRØVER AT SPØRGE DIG OM NOGET: KAN DU HUSKE, HVORNÅR DU FOR FØRSTE GANG FORLOD DANMARK. HVORNÅR DU FØRSTE GANG VAR PÅ FERIE UDEFOR DANMARK.

Ja det var jeg med 2. eller 3. real. Da havde vi en tur til Venedig. I en skramle, ramle bus, vil jeg lige hilse at sige.

HAVDE I DET.

Og da boede vi simpelthen et sted ved en eller anden kanal. Det var helt inde i Venedig by. Det var simpelthen en oplevelse.

Da vi kommer derned, sådan lidt sjovt, kommer der en italiener hen til mig og så siger han: "Jeg elsker dig". Det var i 1967, ikke. Og så havde vi simpelthen en oplevelse.

Vi var også i Milano. Det har nok været et stop på vejen derned. Det tør jeg ikke sige.

Men vi var også over ... er det ikke Sct. Bernhard

JA, SCT. BERNHARD PASSET.

Ja, og det var jo en oplevelse at komme der på sådan en bustur. Det var fantastisk.

JA DET VAR DET. OG DET VAR DIN FØRSTE UDENLANDSREJSE.

Ja det var det.

Og så har jeg så været med min far og mor nede i noget, der hed Bobhard??

Det kan godt være, at det var året før, men det var så nede ved Rhinen.

NEDE VED HVAD.

Rhinen. Eller også var det året efter. Det tør jeg ikke sige. Men det var med naboen, Thorsens, min far og mor og så Anne Grethe derinde fra og så mig. Men jeg tror faktisk, at det var året efter, vi var dernede. Hvor vi var på bustur.

JA TIL RHINEN ET STED.

Og så ellers den rejse, jeg husker mest, det var ... min mand startede jo sit eget firma, dengang vi var oppe i Randers, som faktisk eksisterer endnu.

HVAD VAR DET FOR EN SLAGS FIRMA.

De lavede noget til Novo Nordisk, nogle rigtig fine ting. Og lavede isforme til ... hvad var det, det hed. Det var ikke Frisko. Det var ikke det, det hed.

ENIGHEDEN MÅSKE.

Nej.

NÅ, SKIDT MED DET.

Men i hvert fald lavede de nogle rigtig fine ting.

Så en dag de sidder der om lørdagen, fordi han arbejdede jo hele tiden, og jeg var på halv tid heldigvis på det tidspunkt.

Så kommer posten, og så siger han: "Ja i har jo vundet i tips, men jeg har ikke gevinsten med". Så var vi jo klar over, at det var mange penge.

De plejer at se efter, men de havde ikke set efter. Så havde de vundet 120.000.

HOLD DA OP.

Ja, det var jo mange penge. Det har været i 1983, tror jeg. Og så var de så fem til at dele dem.

Så vidste min mand jo, at det var mange penge.

Så der om lørdagen gik han ud og købte et lille tog til vores søn, og han købte noget lækkert creme til mig. Jeg kan ikke huske, hvad han købte til Linda.

Så der om lørdagen havde vi ikke fem flade ører, fordi han havde brugt alle pengene til det.

Men i hvert fald da fik vi en tur til Samos. Det år der. Det var fantastisk. Det var vores første tur. Altså langt væk med flyver. Det var rigtig godt.

VAR DET FØRSTE GANG, DU VAR UDE AT FLYVE.

Ja, nej det passer ikke. Jeg havde været på Mallorca sammen med min søster, da jeg var 18. Min største søster i en uge.

Men ellers den der tur, den var bare fantastisk. At komme ned til Grækenland. Den var jo ikke ret besøgt, den ø der.

NEJ, DET VAR IKKE EKSOTISK DENGANG.

Nej og så havde vi en sejltur over til Tyrkiet, hvor vi var ovre og se Efesos. Men fra Grækenland; de var godt nok fattige, men rene, så kom vi over til Tyrkiet. Du sagde nej til dem, men de rendte jo efter en hele tiden, og de var usoignerede. Altså den forskel gjorde virkelig stort indtryk på mig i hvert fald. At så tæt og så alligevel så forskellige. Men det var jo spændende at komme derover. Men det var meget specielt. Og grækerne de var fantastiske. Vi sad og snakkede med natportieren, når vi kom hjem om aftenen.

PÅ HVILKET SPROG.

Ja, det var på engelsk.

OKAY. SÅ DET KUNNE HAN.

Ja, det kunne han godt. Og så havde vi en Gammel Dansk. Vi har altid været til Gammel Dansk. Og det er vi endnu.

Så ville vi give ham en af de sidste aftener. Det ville han selvfølgelig gerne have. Og så idet vi går i seng, banker det på døren. Så kommer han med favnen fyldt med flasker. Fordi dem skulle vi i hvert fald også have. Det er helt fantastisk, ikke også.

Men også at opleve, når man var ude at spise. Jamen så skulle man lige have en flaske Uzo sammen med værten. Jamen, det var helt specielt.

JA DET VAR MAN IKKE VANT TIL FRA DANMARK.

Nej.

REJSER I STADIGVÆK.

Vi har faktisk lige været dernede sidste år.

PÅ SAMOS ELLER ...

Ja, for vi mødte nogen dernede, og så har de så spurgt flere gange. De er meget berejste i hele verden. Om vi ville med derned. Og det havde de spurgt om flere gange, så vi var faktisk dernede sidste år i september. Det var rigtig dejligt.

DET ER JO OGSÅ HELT ANDERLEDES NU.

Ja. Men derfor var det skønt alligevel

JA, OKAY.

Det der så var lidt trist, det var at vi så alle de der redningsveste rundt omkring. Vi så også nogle både. Det syntes jeg ikke var så sjovt.

SÅ ØEN VAR MEGET PRÆGET AF FLYGTNINGE.

Det var det, der hvor vi var i hvert fald. Der var nogle, der gik i land i byen, som man kunne se lidt længere henne. Stakkels mennesker. Men derfor var det en god tur alligevel. Det var dejligt at komme derned igen.

JA, JA. GODT. NU ER VI VIST VED AT VÆRE OPPE PÅ EN TIMES TID. TÆNKER D,U AT DER ER NOGET AF DET DU PÅ FORHÅND HAVDE TÆNKT, AT DU SKULLE SIGE NOGET OM, SOM DU IKKE HAR FÅET FORTALT OM. JEG VED JO, AT DU HAR TÆNKT LIDT OVER, HVAD DU SKULLE FORTÆLLE. SÅ DET KUNNE JO GODT VÆRE, AT DU LIGE SYNES; DET HER HAR VI ALTSÅ IKKE LIGE VÆRET INDE OMKRING. SÅ KAN VI LIGE NÅ DET.

Nå jo, nu var der jo så meget med de der indvandrere, ikke også. Men min morfar, han var faktisk selv indvandrer. Han kom fra Sverige.

HAN VAR SVENSKER.

Ja, og da møder han jo så min mormor nede ved Erritsø. Og han fik så arbejde med at lave sænkekasser til Lillebæltsbroen.

NÅ. SJOVT.

Ja, og det var jo fordi der ikke var arbejde. Han døde så i ... jeg tror, det var 1936 af kræft.

Jeg har sådan set aldrig set ham, vel, men altså igen, min fars familie, de udvandrede i 20'erne til Dakota og Montana. Altså, vi er jo selv med i det der. Nu hedder vi jo ikke flygtninge, men man udvandrede jo for at få et bedre liv.

JA, JA DET GJORDE MAN JO.

Og det kan man så sige. Det gør de andre også.

SÅ TÆNKER DU, AT VI SKAL VÆRE BEDRE TIL AT TAGE IMOD FREMMEDE MENNESKER.

Jeg synes i hvert fald, man skal behandle dem ordentligt. For de er også af kød og blod, og det er vi andre også.

Jeg kan ikke løse det problem, men det er fandeme ikke sjovt for dem.

Jeg kunne ikke drømme om at forlade mit hjem, og så, lad os sige, tage til Tyskland eller Sverige. Eller et eller andet sted hvis det ikke var nødvendigt. Og forlade min familie. Altså folk gør det kun af nød, det gør de altså. Men det er mange.

DET ER RIGTIG MANGE.

Og der er ikke noget at sige til, at unge mennesker også gør det. Hvor de tror, at de kan få et nyt liv og kan forsørge sig selv.

Men det er godt nok et stort problem.

JA DET ER DET. JA, DET MÅ VI JO TÆNKE PÅ; AT VI SKAL BEHANDLE ANDRE MENNESKER ORDENTLIGT.

Ja. Man skal have noget rummelighed og så skal man sådan set også, inden man fælder nogle domme, lære de forskellige mennesker at kende. Der er man nok lidt for hurtig til at dømme. Det at generalisere, er en rigtig grim ting. Så kommer du jo aldrig videre: Alle dem med briller, de er nogle forfærdelige nogle.

JAMEN DET VAR DA NOGLE GODE ORD AT SLUTTE AF MED, ELIN. DET SYNES JEG DA.

Nå tak.

Transskriberet af Helga Aaboe, februar 2017